

Séria XII, Číslo 1

Svedectvo

Testimony

kázal

William Branham

v San Juan, Portoriko, USA

10. februára 1960

„Hovorené Slovo je originálne semeno“

Svedectvo

kázané 10. februára 1960 v San Juane, v Portoriku

Dobré ráno. Zdravím vás. Pokoj Boží buď s vami. Je to pre mňa veľká česť zložiť dnes ráno pred touto skupinou kazateľov svedectvo o nádeji života, ktorú v sebe nosím.

Keď som pri predchádzajúcich príležitostiach prichádzal na tento ostrov, bol som hovorcom medzinárodného spoločenstva obchodníkov plného evanjelia. Bol som pozývaný len ako hovorca, ale mal som vždy predsa názor, že by sa takéto zhromaždenia mali konať pod vedením spoločenstva kazateľov, pretože je to môj názor a zámer, dary Božie užívať tak, ako nám to Biblia ukazuje. Slúži to k jednote veriacich – aby sa veriaci zjednotili. Verím, že vo všetkých kresťanských zboroch existujú posvätení Boží. Neverím, že by sme mali byť rozdelení, a neverím ani tomu, že to tak chcel Kristus. Mali by sme byť jedno. Ježiš povedal: „Tak všetci spoznajú, že ste moji učeníci, že máte lásku medzi sebou.“

Čo sa týka Božieho uzdravovania neviem, ako je to na tomto ostrove, ale vzhľadom na zvyšok sveta, ktorý som precestoval, choré Kristovo telo potrebuje Božie uzdravenie naliehavejšie, ako všetci naši chorí dohromady. Telo Krista je také roztrhané, že jeho uzdravenie je oveľa naliehavejšie ako uzdravenie našich prirodzených tiel. Len zjednotení môžeme obstáť, rozdelení podľahneme. Pieseň, ktorú sme spievali, keď som vchádzal, to vyjadrila: „Vpred Boží bojovníci, nie sme rozdelení, sme všetci jedno telo.“ A tak by sme mali stáť.

Služba, ktorú mi Pán dal, je veľmi zvláštna. Za nami leží 2 000 rokov, počas ktorých bolo Sväté Písmo vyučované rozumovo. Teraz sa však priblížil čas príchodu Pánovho. Zaslúbenia Božie sa musia naplniť. Chcel by som povedať vám, kazateľom, ktorí ste pastiermi stáda, aby ste porozumeli, že to nie je niečo vymyslené, ale je to zaslúbenie Božie, ktoré sa musí naplniť.

Považujem to za veľkú prednosť, že mám dnes ráno príležitosť podeliť sa svojim vlastným jednoduchým spôsobom o zjavenie, ktoré mi bolo dané. Začnem tým, čo je napísané v liste Rimanom 11: „DARY MILOSTI A POVOLANIA BOŽIE SÚ NEODVOLATELNÉ.“

Sú Bohom dané na základe Jeho vševedúcnosti. Len tak môžem tento dar vysvetliť. Vieme, že Biblia učí, že Ježiš Kristus, Syn Boží, bol už pred založením sveta určený k tomu, aby bol zabitý ako Baránok Boží.

Skrze Svoje predzvedenie Boh vedel, čo raz bude a mohol skrze to predurčiť a predpovedať, čo sa stane. Už v záhrade Eden bol Ježiš predpovedaný ako zaslúbené semeno ženy, ktoré malo hadovi rozdrtiť hlavu.

Možíš sa ako prorok už narodil, nie pretože bol dobrý, alebo pretože by si to želal, ale na základe múdrosti a predzvedenia Božieho. ON Abrahámovi zaslúbil, že jeho potomstvo bude prebývať v cudzej zemi.

Prorok Izaiáš videl Jána Krstiteľa už 712 rokov predtým, ako sa narodil. To Ján nemohol vedieť. Už jeho narodenie bolo zvláštne. Boh vedel, že príde.

O prorokovi Jeremiášovi Boh povedal, že ho vyvolil už predtým, ako ho v lone matky stvoril, už vtedy ho posvätil za proroka pre národy, predtým ako uzrel svetlo sveta. Vidíte: Božie dary a povolania sú neodvolateľné.

Moja rodina nebola pobožná. Naši predkovia pochádzali z Írska, boli teda katolíci. Môj otec a moja matka však do kostola nechodili. Narodil som sa v chatrči v horách v Kentucky. Boli sme veľmi chudobní.

Moja matka mi rozprávala, že toho rána, keď som sa narodil, otvorili (teda môj otec) malé dvere, ktoré boli skôr ako okno bez skla, aby sa na mňa mohol pozrieť potom, čo ma vložil matke do rúk. Bolo asi 5 hodín ráno. Slnko ešte nevyšlo. Keď otvorila okno, vstúpilo dnu svetlo v tvare podušky a zostalo nad posteľou, v ktorej som sa práve narodil. Toto svetlo môžete vidieť na fotografii, ktorá dnes visí vo Washingtone a šla do celého sveta. Mojich rodičov to prekvapilo, pretože o náboženstve nič nevedeli. Preto nerozumeli, čo to bolo.

Keď som mal o niečo viac ako dva roky, mal som prvé videnie, na ktoré si môžem spomenúť. Hral som sa na dvore s mojím malým bratom, ktorý dokázal len loziť. Vtedy zaznel zo stromu hlas: „Budeš žiť blízko mesta s názvom New Albany.“ Veľmi som sa naľakal a bežal som do domu, aby som to povedal mojej matke. Ona nevedela, čo to znamenalo. Ale o tri roky neskôr sme sa presťahovali do blízkosti mesta New Albany v štáte Indiana.

Keď som mal sedem rokov, niesol som raz vo vedrách vodu zo stodoly do domu. Bolo to na jeseň. Posadil som sa s vedrami v rukách pod strom, aby som si chvíľu oddýchol. Môj otec bol silný alkoholik. Vtedy som začul šum vetra. Všade bol pokoj, a preto som sa čudoval, odkiaľ tento šum prichádzal. Strom, pod ktorým som sedel, bol veľmi veľký. Vrátil som sa trochu späť, aby som videl, odkiaľ vietor prišiel. Približne v polovici výšky stromu sa listy točili okolo vlastnej osi sem a tam

vo víre vo veľkosti približne ako sud. A odtiaľ zaznel hlas, ktorý povedal: „Nikdy nefajči, nepi a nijakým spôsobom nepoškvruj svoje telo, pretože keď budeš starší, je pre teba pripravené dielo.“ Vylakalo ma to, pustil som vedrá, veľmi rýchlo som bežal domov a s krikom som skočil do rúk matky.

Povedal som: „Hore v tomto strome je muž.“ Aj ona sa veľmi rozrušila, šla k stromu a hľadela naň, či tam niekoho uvidí. Bol som taký vystrašený, že zavolala lekára. On však povedal: „Je len nervózny.“

Asi o dva týždne som sa s bratom hral guľôčky, keď na mňa niečo prišlo a pozrel som sa smerom k rieke. Bol tam veľký most, ktorý sa čnel nad riekou a videl som ako šesťnásť mužov z neho spadlo a zahynulo. Keď ma to opustilo, bežal som za svojou matkou a povedal som jej to. „Ó“, povedala, „miláčik, ty si sníval.“ Ale ja som nesníval. Tak či tak si to zapísala. A presne o 22 rokov neskôr preklenul mestský most presne to miesto rieky Ohio a 16 mužov pri tom stratilo svoj život.

Tak to pokračovalo celý čas. Neskôr som sa obrátil. Ak by sme chceli zapísať všetko, čo Svätý Duch vypôsobil, naplnilo by to mnoho, mnoho kníh. Chcel by som tu predsa len zmieniť niekoľko bodov, aby ste tomu rozumeli.

Keď som sa obrátil, vstúpil som do baptistickej cirkvi a hneď som začal kázať evanjelium. Pán mocne požehnal a už pri mojej prvej dvojtýždňovej evanjelizácii posvätilo 500 osôb svoje životy Pánu. Šiel som s nimi k rieke, aby som ich pokrstil. Niekoľko tisíc ľudí sa z brehu prizeralo. Bolo vtedy veľké sucho, pretože dva-tri týždne nepršalo a ľudia sa modlili za dážď. Práve keď som chcel pokrstiť sedemnásteho novoobráteného, začul som hlas, ktorý povedal: „Pozri sa hore.“ To ma naľakalo. Bol som predsa ešte mladý.

Dievča, s ktorým som sa neskôr oženil, fotografovalo z brehu. Počul som hlas ešte raz: „Pozri sa hore.“ Ale mal som strach pozrieť sa hore. Všetci na brehu sa sami seba pýtali, prečo som váhal. Na brehu bolo mnoho ľudí, aj novinoví reportéri. Znova zaznelo: „Pozri sa hore.“ Vtedy som sa pozrel hore a keď som vzhladol, zostúpilo toto svetlo. Ľudia začali omdlievať a zaznel hlas, ktorý otriasol celým okolím. Zaznelo: „Tak ako bol Ján Krstiteľ poslaný pred prvým príchodom Krista, tak zvesť, ktorá je daná tebe, predíde druhému príchodu Krista.“ Nie, že by som bol ja tým predchodcom, ale zvesť bola predchodcom. Nevieť o nič viac ako hocikto iný. Je to Kristus, o ktorom hovoríme. Po tomto začali videnia prichádzať častejšie ako kedy predtým.

Správy v časopisoch dosiahli Associated Press, a potom dokonca Kanadu a ešte ďalej. Ešte dnes máme ústrižky z časopisov. Nadpisy zneli: „Tajomné svetlo sa zjavilo nad miestnym baptistickým kazateľom.“

Myslím, že som videl tisícky videní, ale ani raz sa nepreukázalo nejaké ako falošné. Vždy to presne sedelo. Môžete ísť do mojej domovskej krajiny alebo napísať úradom alebo starostovi mesta, v ktorom som žil alebo spoločenstvu kazateľov – ani jeden jediný krát nebolo videnie falošné, vždy sa naplnilo. Ale mal som strach o tom ľuďom hovoriť.

Teraz by som sa vás chcel najprv spýtať otázku: Kofíki z vás sú naplnení Svätým Duchom? Zdvihnite svoje ruky. Vám môžem povedať niečo zvláštne, pretože vy tomu porozumiete. Jedného večera som šiel cez trhy. V jednom stánku bola mladá dáma, veštkyňa. Moja matka mi vždy hovorila, že veštci a špiritisti sú od diabla, a to aj súhlasí.

A táto veštkyňa, mladá dáma, sedemnást' alebo osemnást'ročná, povedala: „Hej ty, poď sem.“ Šiel som k nej. Vtedy povedala: „Vieš, že si sa narodil pod znamením?“

To mi nahnalo strach. Povedal som: „S tým nechcem mať nič spoločné.“ a šiel som preč.

Neskôr, keď som bol štátny dozorca v prírodnej rezervácii v štáte Indiana, nastúpil som jedného dňa do autobusu, ktorý bol taký plný, že sme museli stáť. Zrazu ma prenikol zvláštny pocit. Bol som na takých duchov vždy citlivý, obzvlášť, keď som sa stretol s takými ľuďmi. Vtedy som dostal úplne zvláštny pocit. Tam som niečo pocítil a rozhladal som sa – a bola tam jedna silnejšia žena, ktorá hľadela priamo na mňa. Povedala: „Rada by som s vami hovorila.“

Spýtal som sa: „Čo chcete?“ Nikdy som nebol priateľom žien. Tým nemyslím vás, sestry. Ale On mi predsa povedal, že sa nemám poškrvňovať, a to vo mne zanechalo určitý komplex.

V tom čase boli všetci moji kolegovia hriešnici. Aj o tom by som vám mohol rozprávať nádherné príbehy, ako mi boli ponúknuté whisky a iné nemorálne veci a ako na mňa zostúpil Svätý Duch a zdržal ma od toho. To som sám od seba nemohol. Ja by som to učinil. Bol to Boh, ktorý sa o tento dar staral. On musel pokračovať.

Jedného dňa som si chcel vziať život, ale zbraň zlyhala. Otočil som ju a zaznel výstrel. Bol to Boh, ktorý sa o dar staral. Ani Mojžiš od toho nemohol utiecť. Boh ťa nájde. Kdekoľvek si, On ťa nájde.

Povedal som teda tejto žene: „Čo chcete?“

Odpovedala: „Môj pane, vedeli ste, že ste sa narodili pod znamením?“

Naľakalo ma to. Povedal som: „O tom nič neviem a ani o tom nič nechcem vedieť.“

Ona povedala: „Ešte ste o tom s kazateľmi nehovorili?“

Odpovedal som: „Nepotrebujem ich. Nechodím tam, kde sa také niečo deje.“ Povedal som: „Nechcem zraniť vaše city, ale nechcem počuť nič z toho, čo chcete povedať.“

Povedala: „Tak sa nespráva džentlmen.“

Otočil som sa znova k nej a povedal som: „Ako ste to vedeli?“

Povedala: „Videla som to, keď ste nastúpili do autobusu.“ Pokračovala: „Pracujem v Bielom dome. Som na ceste do Chicaga ku svojmu synovi, ktorý je kazateľom. Som astronómka.“ Potom povedala: „Viete, že keď má Boh niečo v úmysle, tak to najprv ukáže v nebesiach, predtým ako to oznámi na zemi?“

Povedal som: „O tom nič neviem.“ a znova som sa otočil preč. Nebolo mi to príjemné, pretože v autobuse bolo tak mnoho ľudí a bol som v uniforme. Myslel som si, že to predsa bolo veľmi nezdvorilé. Neprestala na mňa volať, preto som sa k nej znova otočil a povedal som: „Čo to má so mnou spoločné?“

Povedala: „Keď sa narodil Ježiš Kristus, prišli mudrci z východu.“ Spýtala sa: „Čím boli títo mudrci?“

Odpovedal som: „Netuším.“

Povedala: „Boli to hvездári, ktorí sledovali nebo. Pretože Boh predtým, ako niečo koná na zemi, ukáže to na nebi.“

Povedal som: „O tom nič neviem.“

Odpovedala: „Ak Boh dá nejaký dar, ukáže to na nebi.“

Povedal som: „O tom nič neviem.“

A ona povedala: „Narodili ste sa pod týmto znamením. Uveríte mi, ak vám poviem, kedy ste sa narodili?“

Vtedy som povedal: „Dáma, moje myšlienky nemôžete čítať. Neveril by som tomu.“

Povedala: „Narodili ste sa 6. apríla 1906 o piatej ráno. Vtedy, keď sa určité hviezdy prekrížili.“ – alebo také niečo.

Odpovedal som: „O tom nič neviem a je mi to úplne jedno.“

Vtedy povedala: „Môžete to ignorovať, ale ak to budete rešpektovať, otrasie to svetom.“

Povedal som: „Povedzte tomuto mladému námorníkovi, kedy sa narodil.“

Odpovedala: „To nemôžem.“

Teraz som bol takmer v cieli. Úplne rozrušený, s červenou tvárou, roztrasený a vystrašený som bol rád, že môžem vystúpiť.

Neskôr, keď som začal kázať, prichádzali videnia častejšie ako kedy predtým. Bolo mi ukázaných mnoho vecí. Keď som sa na takejto konferencii stretol s bratmi baptistami a hovoril som im o tom, povedali mi: „Billy, nepočúvaj to. Je to od diabla. Chce sa ťa zmocniť diabol.“

Ó, to ma vystrašilo! Dostal som strach. S diablom som nechcel mať nič spoločné. Jedno popoludnie, keď som prišiel z práce, obišiel som dom a snažil som si opasok, aby som si pred jedlom umyl ruky. Potom som sa vrátil, pretože som chcel vypustiť nejaké ryby na zachovanie druhu. Moja žena mala pripravené jedlo. Keď som vošiel do domu, náhle ma to znova premohlo a povedal som mojej žene: „Zavolaj do kancelárie a povedz im, že dnes popoludní neprídem do práce a neviem kedy budem môcť znova pracovať.“ Povedal som: „Miláčik, nemôžem takto ďalej žiť. Som ako otrok. Ak majú pravdu kazatelia, tak sa diabol snaží vziať mi život. Som kazateľ, pastier tohoto zboru a diabol sa o mňa snaží! Musím sa toho zbaviť. Nebudem viac kázať ani nevstúpim na pódium, až kým nebudem od toho slobodný.“

Šiel som do malej chaty uprostred divočiny, kde často chytám ryby, modlil som sa celé popoludnie a čítal Bibliu. Tam som sa často celé dni zdržiaval, aby som sa modlil. Keď sa zotmelo a nemohol som viac čítať, šiel som na kolená. Malá chata leží v horách a predtým ju používali lovci zveri na kožušinu.

Modlil som sa už dost dlhý čas až približne do 2:00 v noci. Posadil som sa na stoličku, sklonil som hlavu a cítil som sa veľmi zvláštne. Moja tvár bola mokrá od slz. Pozdvihol som svoje ruky a povedal: „Ó, Pane, už viac to nedopusti. Milujem ťa. Ježiš je môj záchranca. Milujem Ho. Nedopusti, že by ma zlo premohlo.“ Modlil som sa ďalej: „Čo môžem proti tomu urobiť, Pane? Potrebujem tvoju moc, aby to bolo odo mňa vzaté. Nechcem mať s diablom nič spoločné. Milujem Ježiša a chcem Mu slúžiť.“

Presne v tom okamihu padlo na zem svetlo. Hľadel som na svetlo – začalo sa rozširovať. Potom som hľadel hore a tam bolo toto svetlo, ktoré

sa otáčalo. Bolo asi takéto veľké a vyzeralo ako zlatozelený smaragd. Vrhlo na zem svetlo, ktoré sa stále rozširovalo. Vtedy som počul niekoho kráčať – sprava ku mne prichádzal muž. Bol oblečený v bielom odeve, bol bosý, mal tmavšiu pokožku, dlhé padajúce vlasy. Veľmi veľký muž s mocnými rukami, ktoré mal takto cez seba preložené. Prichádzal mojím smerom. Báľ som sa, hrýzol som si znova a znova do prsta, pretože som si myslel, že som zaspal.

Možno vám to pripadá smiešne, ale ak by ste raz stáli na tom mieste, cítili by ste sa rovnako. Nebolo to videnie. Ja skutočne viem, čo to je videnie. Toto nebolo videnie. Tento muž tam stál práve tak, ako stojím ja tu, a hľadel na mňa. Vtláčal som sa stále hlbšie do kresla, aby som sa ho držal, a rozhliadal som sa. Pozrel sa priamo na mňa a povedal: „Neboj sa.“ A keď to povedal, vedel som, že to bol ten istý hlas, ktorý ku mne hovoril, keď som bol mladý chlapec. Ešte nikdy som ho nevidel, ale jeho hlas som spoznal. Bol hlboký a povedal: „Neboj sa, bol som poslaný od Boha, aby som ti povedal, že tvoje zvláštne narodenie a zvláštny život...“

Nikto mi nerozumel, ani moji bratia kazatelia, ani môj otec a matka a ani moje priateľky a priatelia. Oni tomu stále nerozumejú. Ani ja sám si nerozumiem. Nedokážem to zaradiť. Nechcem byť ničím iným. Chcel by som byť ako všetci ostatní. Ale človek môže byť len tým, čo Boh z neho učinil. ON je Hrnčiar a my sme hlina.

Počúval som ho a on povedal: „Toto všetko sa stalo, aby bolo ukázané, že si sa narodil, aby si sa modlil za chorých.“ Čo som ja vedel o modlitbe za chorých? Bol som len bezvýznamný baptistický kazateľ. Pozrel som znova na neho – bol veľmi láskavý. Zdalo sa, že ma strach opustil a povedal som: „Môj Pane, som nevzdelaný. To, čo vravíš, nemôžem vôbec vykonať.“

Pretože on zrovna povedal: „Pôjdeš do celého sveta a budeš sa modliť za kráľov, panovníkov a monarchov.“ Ako by som to mohol s mojím základným vzdelaním dokázať? Ja som ešte ani len Svätého Ducha neobdržal. Bol som len bezvýznamný baptistický kazateľ. Tieto veci mi boli cudzie, nič som o tom nevedel.

Pozrel som na neho a znova som povedal: „Môj Pane, to nedokážem.“

Vtedy povedal: „Tak ako bol Mojžiš poslaný s dvomi darmi, aby dal ľuďom dôkaz, že ho poslal Boh, tak aj tebe budú dané dva dary.“

Povedal som: „Môj Pane, nemôžem ísť. Mojžiš mal znamenie na svojej ruke.“ Povedal: „Vezmi do svojej ruky ruku osoby, za ktorú sa máš modliť. Nemysli na to, čo povieš. Bude ti vnuknuté, čo im je. Ak budeš

skutočne bohobojný a úprimný (to je dôvod, prečo neprijímam žiadne peniaze a nechcem byť nikým veľkým), stane sa, že ti budú zjavené dokonca najhlbšie tajomstvá srdc ľudí.“ A pokračoval: „Ak neuveria prvému znameniu, uveria druhému. Ak budeš úprimný, bude to stále väčšie a mocnejšie.“

Zdalo sa mi to jedinečné a povedal som: „Môj Pane, som tu z dôvodu videní, ktoré vidím, keď som medzi mojimi bratmi. Moji bratia kazatelia mi hovoria, že to je od diabla. Som tu, aby ma to Boh viac nenechal zažiť.“

Rýchlo prišiel predo mňa a prosil ma, aby som povstal. Postavil som sa a povedal mi: „Nepoznáš Písmo?“

Odpovedal som: „Kazatelia s tým nesúhlasia. Ak je to od Boha, prečo to oni nemajú?“

Povedal: „Teraz prišiel na to čas. Teraz prišla tá hodina.“

Povedal som: „Prečo to vedeli démonické mocnosti špiritizmu?“

Na to povedal: „V dňoch nášho Pána...“ (z tohto dôvodu som vedel, že to nebol Pán, pretože povedal: „...nášho Pána“). On považoval nášho Pána za svojho Pána. Bol to anjel, muž, posol, a povedal: „V dňoch nášho Pána, keď sa kazatelia, kňazi v chráme hádali o tom, aký druh oblečenia by mali nosiť, v tom istom čase boli mudrci, astronómovia, na ceste, aby si uctili Pána Ježiša. Oni ho poznali, klérus – duchovenstvo Ho však nespoznalo.“ On pokračoval: „Bol to diabol, ktorý povedal: ‘Viem, kto Ty si: Ten Svätý Boží!’ Kazatelia však hovorili: ‘On je od diabla.’“

Diabol povedal: „On je Syn Boží.“ Kazatelia hovorili: „On je od diabla.“

Vtedy ma začal strach opúšťať. Pochybovali Pavol a Silas, keď kázali na nejakom mieste a kňazi povedali: „Tento muž stavia svet na hlavu. Sú to buriči.“ Ale veštkyňa povedala: „Títo muži, ktorí vám zvestujú cestu spásy, sú služobníci najvyššieho Boha?“ Kto mal pravdu?

Dnes je to z veľkej časti rovnako. Určite.

Vtedy sa Biblia stala pre mňa novou knihou. Spoznal som ju.

Dnes sme v našich cirkvách a v mnohých malých skupinách takí intelektuálni, že prechádzame pomimo veľkých duchovných vecí. Ale posadnutí diablom, ktorí sú v spojení s duchmi, to môžu často vidieť skôr ako intelektuáli, pretože tí všetko duchovné odkladajú. Nehovorím o vás, kazateľoch. Vďaka Bohu sú niektorí, ktorí veria a môžu to vidieť. Blahoslavené sú vaše oči, ktoré vidia a vaše uši, ktoré počujú, pretože toto spôsobil Boh. Ježiš povedal: „Nikto nemôže prísť ku Mne, jedine

že by ho Otec najprv volal. Moje ovce počujú môj hlas. Cudzí hlas nebudú nasledovať.“

Musím sa poponáhľať. Tam som bol poslaný modliť sa za chorých. Povieť vám ešte, čo sa stalo ako prvé, a potom sa poponáhľam. O dva dni neskôr ma zavolali k chorému v St. Louis, v Missouri. Nemal som žiadny kabát. Nieкто mi nejaký dal, a tak som šiel k jednému mužovi, ktorý mal malú dcéru trpiacu Chorobou svätého Víta (Sydenhamova choroba je neurologické ochorenie prejavujúce sa náhlymi bezúčelnými šklbavými alebo krúživými pohybmi končatín, tela a tváre). Mesto St. Louis je v medicíne na vysokej úrovni a mnohí doktori sa snažili toto dieťa vyliečiť. Bola dcérou známeho kazateľa. Dodnes neviem, ako sa vlastne o mne dozvedel.

Šiel som k nim domov. Toto malé dievča bolo ako zviera, rozškriabala si tvár, hrýzla si jazyk a celé telo sa jej triaslo. Vstúpil som a pokľakol spolu s mnohými inými veriacimi, pomodlil som sa a chcel som zasa ísť. Vtedy prehovoril Svätý Duch: „Počkaj tu, až kým nedostaneš pokyny.“ Ó, chvála buď Pánu! „Čakaj!“

Špýtal som sa kazateľa, či môžeme ísť do jeho modlitebne a vstúpili sme dnu, modlili sme sa a vrátili sme sa späť do domu. Uplynul celý deň a celá noc.

Ďalšieho dňa som sedel v jeho aute a čakal. Ako som tak hľadel ponad kapotu motora, prišlo videnie. Čakal som, čo mi On povie. Po videní som vystúpil z auta, šiel som k domu a povedal som kazateľovi: „Mám TAK HOVORÍ PÁN. Zavolaj svojho otca.“ Šli sme na posteľ a povedal som žene kazateľa: „Bola si pred dvoma dňami v meste a kúpila si si malú bielu nádobu. Nebola v nej ešte nikdy voda a nachádza sa v tvojej komore pod umývadlom.“

Povedala: „To súhlasí.“

„Prines ju, naplň vodou, vezmi biely uterák a prines to všetko sem. Nepýtaj sa. Jednoducho urob, čo ti hovorím.“

Kazateľ som poprosil, aby sa so mnou postavil k nohám postele tak, aby on stál napravo a jeho otec naľavo a matka na boku dieťaťa. To malé už nemohlo viac zo seba vydať ani hlások, až tak ďaleko už bolo mimo seba. Povedal som: „Vezmi uterák, vyžmýkaj ho, a keď sa začnem modliť: ‘Otče náš’, pretri jej tvár uterákom. Neodťahuj svoju ruku z jej tváre. Keď budem v strede modlitby a povie: ‘Chlieb náš každodenný daj nám dnes’, buď s uterákom približne v strede tela dieťaťa, a keď povie ‘Amen’, nech sa ruka posúva cez nohy.“

A začali sme. Presne to som vo videní videl. Ona ju utierala uterákom odhora až dolu a keď som povedal „Amen“, dala svoju ruku preč. Modlil som sa: „Veľký Bože nebies, ktorý si sa so mnou stretol tam vonku v chate tak, že si poslal Svojho anjela, aby si mi toto objasnil: Zastupujem za život dieťaťa. Zachovaj, prosím, toto dieťa pri živote.“ A to malé dievča zoskočilo na zem. Vzal som ju za ruku, nechal som lekára stáť vo vedľajšej izbe, odišiel som z domu a šli sme do mliečneho baru a vypili sme tam mliečny koktail. O tri dni neskôr bola sála, ktorá má 19 000 miest, zaplnená do posledného miesta. A odtiaľ to potom šlo do celého sveta.

Mohli by byť napísané celé knihy, ale teraz by som chcel prísť k záveru.

Moji bratia kazatelia, spoluobčania kráľovstva Božieho, spolupracovníci v Kristu Ježišovi, hovorím k vám ako veriaci a pastierom stáda. Ak som niečo povedal, čo vo vás vyvolá vieru, že som to učinil ja, aby som zo seba niečo učinil, tak mi to odpustite. Nečiniť som to úmyselne.

Došli sme na koniec času a Ježiš tieto veci zaslúbil pre konečný čas.

Chcel by som k vám hovoriť o jednom biblickom mieste, ktoré som z celého Svätého Písma pozoroval. Je mnoho miest, na ktoré by som sa mohol odvolať. Vieme, že Ježiš povedal, že sa musí naplniť celé Písmo. To je pravda. Nič neostane nenaplnené. „NEBESIA A ZEM POMINÚ, ALE MOJE SLOVÁ NIKDY NEPOMINÚ.“

Počúvajte, v ev. Lukáša 17 stojí: „AKO TO BOLO V DŇOCH SODOMY, TAK TO BUDE AJ PRI PRÍCHODE SYNA ČLOVEKA.“ Pri príchode Syna človeka. Pozorujme to chvíľu dôkladnejšie.

Na zemi sú vždy tri druhy ľudí: veriaci, zdanliví veriaci a neveriaci. Pozorujte, On povedal: „Ako to bolo v čase Sodomy...“ Vtedy existoval neveriaci národ – Sodoma. Bol veľmi zlý. Tam bývali nejakí veriaci, prirodzená cirkev – Lot a jeho ľud.

Abrahám reprezentuje duchovnú Cirkev. On sa od neveriacich a zdanlivých veriacich oddelil. To je veľmi pekný obraz dnešnej cirkvi. Slovo „cirkev“ znamená „tí von vyvolaní“. Presne to je aj Cirkev dnes – vyvolaná von.

Keď prišiel koniec, navštívili Abraháma traja muži. Dvaja z nich boli anjeli, ale vyzerali ako muži. Ich oblečenie bolo zaprášené a ich nohy boli špinavé. Abrahám povedal: „Poďte, posadte sa tu pod stromom. Umyte si nohy. Prinesiem vám niečo na jedenie, potom budete

pokračovať.“ Abrahám po niečom vzhladal. To isté sa týka aj dnešnej Cirkvi – veriaci na niečo čakajú. Vedel, že sa čas priblížil.

Tak to bolo aj s Noachom. Potom čo bol Enoch vytrhnutý, Noach vedel, že sa blíži búrka.

Keď im Abrahám ponúkol miesto, šiel za Sárrou do stanu a povedal: „Sára, zamies cesto a upeč koláč.“ Potom vyšiel von, vzal teľa a nechal ho zabiť. Vzal mäso, chlieb a mlieko a položil to pred nich a jedli.

Dokážete si predstaviť, že jeden z nich bol Boh, ten Pán? Viem, že s tým možno celkom nesúhlasíte. Ale pýtam sa vás, bratia: Nenazval Ho Abrahám „Elohim“? (1. Mojžišova 18:27) To je Všemohúci Boh.

Keď som o tom nedávno hovoril, niekto mi povedal: „Brat Branham, ty veríš, že to bol Boh?“

Odpovedal som: „Samozrejme, Biblia tak hovorí.“

Spýtal sa: „Ako prišiel Boh do tela z mäsa?“

Ludské telo pozostáva z mnohých prvkov zeme, ako je uhlík, voda, kozmické žiarenie, vápnik, atď. Boh Stvoriteľ jednoducho vzal z toho za hrst', dýchol do toho a povedal: „Pod' sem, Gabriel.“ Potom znova vzal za hrst' a povedal: „Pod' sem Michael.“ Nakoniec vzal ešte raz za hrst' a sám do toho vstúpil. On je Stvoriteľ. On môže činiť, čo chce.

Moja žena mi nedávno povedala, potom, čo mi holič pred nejakým časom pri strihaní vlasov na ne dal kyselinu karbolovú a vypadali mi: „Billy, ty si takmer plešivý.“

Ale ja som odpovedal: „Nestratil som nikdy ani vlas.“

Spýtala sa: „Kde sú?“

Povedal som: „Povedz mi, kde boli skôr, ako som ich dostal.“ Neboli nič, len uhlík a voda, kozmické žiarenie, a potom som ich mal. A kdekoľvek boli, skôr ako som ich dostal, tam na mňa znovu čakajú.

Ježiš povedal: „Každý vlas na vašej hlave je spočítaný. Ja vás prebudím v posledný deň. Všetci, ktorých mi Otec dal, prídu ku mne. A Ja ich všetkých v posledný deň prebudím.“

Som taký šťastný, že máme Boha, ktorý, aj keby som sa utopil v oceáne a moje telo by sa rozložilo, pozná každý prvok, ktorý tam je. On jedného dňa prehovorí a ja sa zjavím. Haleluja.

To tam On vtedy učinil. On tam stál, jedol teľacie mäso, pil mlieko kravy a jedol chlieb. Potom tí dvaja kazatelia, anjeli, ktorí ako moderní kazatelia Billy Graham a Oral Roberts mali zvest' pre svet, hľadeli

do Sodomy a odišli tam. Oni nekonali veľa divov, len zaslepili ľudí. Zvestovanie evanjelia neveriacich ľudí zaslepuje. To hovorí Biblia.

Pozorujme Toho, ktorý prišiel k vyvolanej Cirkvi, k vyvoleným, k Cirkvi Abraháma. On s Abrahámom hovoril. Myslite na to: On bol cudzinec. „Abrahám, kde je tvoja žena Sára?“ Odkiaľ vedel, že má manželku? Odkiaľ vedel, že jej meno bolo Sára?

Vidíte, čo hovorí Písmo: Abrahám odpovedal: „Je v stane za Tebou.“

Vtedy si Pán pomyslel: „MAL BY SOM PRED ABRAHÁMOM SKRYŤ, ČO MÁM V ÚMYSLE?“, a povedal: „ZA ROK O TOMTO ČASE PRÍDEM K TEBE OPĀŤ...“

Sára sa sama v sebe smiala a myslela si: „Teraz, keď som zostarla, by som mala myslieť na spoločné radosti života? A môj manželský pán je tiež starec.“

Vtedy povedal Anjel, On, ako muž v tele z mäsa: „Prečo sa Sára smiala? Prečo sa smiala?“

Ježiš odpovedal: „TAK AKO TO BOLO V ČASE NOACHA A V DŇOCH SODOMY, TAK TO BUDE PRI PRÍCHODE SYNA ČLOVEKA.“ Tým rozumovým bude evanjelium kázané skrze moderného Billyho Grahama atď. Ale duchovnej Cirkvi bude poslaný posol. Anjel Pánov bude konať to isté, čo sa dialo v čase Sodomy. Prečo? Pretože tentokrát bude horieť svet. Sodoma zhorela. Všimli ste si, čo On povedal, keď sa odvolával na Noacha? „...AKO V TÝCH DŇOCH PRED POTOPOU JEDLI A PILI, ŽENILI SA...“ a aká bola vtedy morálka vo svete. Ale to bolo duchovné znamenie pre svet. Sledujte, ako sa dal Ježiš poznať ako Mesiáš, keď bol na zemi. Súhlasí to, muži, bratia? Nehovorí to Písmo?

Šimonovi Petrovi povedal: „TVOJE MENO JE ŠIMON, MENO TVOJHO OTCA JONÁŠ.“ Vzhliadali po tom, že sa naplní Písmo. Keď Mesiáš príde, bude Boh-prorok. Židia sa od duchovného vzdialili, tak ako mnohí dnes. Očakávali niekoho veľkého, kto zostúpi z nebies a bude panovať celému svetu, a preto to nepoznali.

Ježiš videl Natanaela 15 míľ ďaleko pod stromom. Keď nazvali Ježiša Belzebubom, nepotrebovali to ústami vysloviť. Biblia hovorí: „On poznal ich myšlienky.“ Vedel, čo si mysleli. Žene pri studni povedal: „CHOĎ, PRIVEĎ SVOJHO MUŽA A VRÁŤ SA SEM.“

Odpovedala: „Nemám muža.“

On povedal: „...mala si päť mužov...“

Ona ho neoznačila za diabla, ale povedala: „PANE, MY SAMARITÁNI VIEME, ŽE KEĎ PRÍDE MESIÁŠ, BUDE KONAŤ TIETO VECI.“ Bola správne vyučená. „Takže Ty musíš byť Jeho prorokom.“

Vtedy On povedal: „JA SÁM SOM TO, KTORÝ S TEBOU HOVORÍM.“

Sledujte jej zvesť pre mesto: „Poďte a vidte muža, ktorý mi povedal všetko, čo som učinila. Nie je to znamenie prorokov? Nie je to znamenie Mesiáša? Nie je to Mesiáš sám?“ Rozumiete tomu?

Ježiš povedal: „EŠTE KRÁTKY ČAS, A POTOM MA SVET VIAC NEUVIDÍ, VY MA VŠAK UVIDÍTE, PRETOŽE JA...“ („Ja“ – osobné zámeno) „...BUDEM S VAMI, DOKONCA VO VÁS, AŽ DO KONCA SVETA.“

Biblia hovorí: „ON JE TEN ISTÝ VČERA, DNES A NAVEKY.“

Ešte moment. Teraz dobre počúvajte. My všetci vieme, že Kristus bol Anjel, ktorý sa zjavil Mojžišovi. Bol to Anjel Zmluvy. On sprevádzal Izrael v ohnivom stĺpe. Keď Ježiš putoval po zemi, zúrili na Neho, pretože povedal, že videl dni Abraháma. Ježiš odpovedal: „SKÔR AKO BOL ABRAHÁM, JA SOM.“ Ten „JA SOM“ bol aj ohnivým stĺpom, ktorý bol v horiacom kríku.

Ježiš povedal: „JA SOM Z BOHA VYŠIEL A VRACIAM SA SPÄŤ K BOHU.“ Veríte tomu? Písmo to hovorí.

Po Jeho smrti, pochovaní a zmŕtvychvstaní začalo prenasledovanie Cirkvi. Pavol sa nachádzal so splnomocnením v taške na ceste do Damasku, aby uväznil všetkých letničných ľudí, keď ho osvietilo svetlo, takže padol na zem. Pozrel hore a stál pred ním ohnivý stĺp, mocné svetlo. Z neho zaznelo: „SAUL, SAUL, PREČO MA PRENASLEDUJEŠ?“

Spýtal sa: „KTO SI, PANE?“

Súhlasíte so mnou, že Pavol bol mocný intelektuálny kazateľ, ktorý sedával pri nohách najväčšieho muža, Gamaliela? Ale to viac neplatilo. On vzhliadol na Anjela, to svetlo, ten ohnivý stĺp a spýtal sa: „KTO SI, PANE?“

Ten odpovedal: „JA SOM JEŽIŠ.“ On sa vrátil späť k Bohu, „JA SOM Z BOHA VYŠIEL A VRACIAM SA SPÄŤ K BOHU.“

Chcel by som položiť len jednu otázku. Ak idete oberať ovocie z pomarančovníka, tak zistíte, že pomarančovník rodí pomaranče. A strom papáje rodí papáje. Prečo? Život, ktorý je v strome, rodí ovocie podľa života, ktorý v ňom je. Súhlasí to?

Teraz sa pozrite: Učinili mnoho kópií snímky Anjela Pána. Jeho fotografia ako jedinej nadprirodzenej bytosti, ktorá bola kedy odfotografovaná, visí chránená autorským zákonom v Hale

náboženského umenia vo Washingtone. V meste Houston v štáte Texas povstal jeden z mojich baptistických bratov a chcel som mnou diskutovať o Božom uzdravovaní. Ignoroval som to. Boh ma neposlal, aby som sa hádal, ale aby som sa modlil za Jeho deti.

Ďalšieho dňa zverejnil veľký článok v časopise, v ktorom napísal: „Tu sa ukazuje, čo v ňom skutočne je. Má strach čeliť Slovu.“

Doktor Bosworth, jeden z mojich spolupracovníkov, mal vtedy 80 rokov. Mnohí z vás o doktorovi Bosworthovi počuli. Bol to veľmi bohabojný muž. Položil na mňa svoju ruku a povedal: „Brat Branham, postavíš sa za to?“

Odpovedal som: „Brat Bosworth, je jedno čo človek činí, Ježiš povedal: ‘Nikto nemôže ku mne prísť, jedine, že by ho Otec tiahol.’ A: ‘Všetci, ktorých mi Otec dáva, prídu ku mne.’ Nepovedalo Sväté Písmo, že nemohli uveriť? ‘Majú oči a nevidia, majú uši a nepočujú’ – aj keď Ježiš učinil mnoho zázrakov. Som si istý, že tomu rozumieš.“

Ale on mienil: „Ale brat Branham, ako muži cti, ako kazatelia máme predsa povinnosť toto Slovo verejne obhajovať!“

Povedal som: „Ty môžeš mať tú povinnosť. Ja mám povinnosť voči Bohu, vykonať poverenie.“

Povedal: „Dovoliť by si mi to?“

Povedal som: „Bola by z toho len hádka.“

Povedal: „Dovoľ mi to, prosím, urobiť!“

Pozrel som na neho. Mal 80 rokov a pripomínal mi Kálefa, ktorý vyšiel, aby zajal mesto. Povedal som: „Ak mi sľúbiš, že sa nebudeš hádať.“

Odpovedal: „To sľubujem.“

Ó, to bolo predsa presne to, čo časopis chcel, veľké nadpisy „Bude lietať duchovné perie.“

Tak bola na nasledujúci deň dohodnutá debata v hale Sam Houston Kolosseum, v meste Houston v štáte Texas. Prišli tisícky ľudí.

Počúvajte: Dnes ešte môžeme byť rozdelení, ale jedného dňa budeme jedno. Boh sa o to postará. Niečo nás prinúti spojiť sa.

Zbory tam boli navzájom rozhádané, ale keď sa objavil tento nadpis v časopise, držali pospolu. Celé zástupy ľudí, ktorí verili v Božie uzdravovanie, prišli vlakom a v lietadlách z rôznych miest. Prečo? Pretože sa jednalo o niečo základné, v čo všetci veríme.

Nechcel som toho večera nikam ísť a zostal som v hoteli. Zrazu zaznelo: „Chod' tam!“

Obliekol som si svoj kabát, a pretože to boli také veľké zhromaždenia, priviedli ma tam v sprievode štyroch policajtov, ktorí šli predo mnou i za mnou. Šiel som v mojom kabáte na balkón a sadol som si asi do 30. radu.

Bolo tam prítomných asi 500 kazateľov. Doktor Best, ktorý viedol debatu, povedal: „Pán Bosworth bude hovoriť ako prvý.“

Doktor Bosworth povedal: „Mám 600 svedectiev o tom, čo Kristus s chorými učinil. Dám ich pánovi Bestovi. Ak nejaké z nich vezme a dokáže ich Slovom Božím vyvrátiť, prenechám mu toto miesto.“

Ten to odmietol. Tak pokračoval: „Tak položím pánovi Bestovi, baptistickému kazateľovi, otázku, na ktorú má odpovedať áno alebo nie. Ak mi na ňu môže odpovedať áno alebo nie, tak mu zvyšok času zanechám.“

Pán Best povedal: „Pýtaj sa.“

Moderátor diskusie mu dal slovo. Tak sa spýtal: „Vzťahuje sa sedem vykupiteľských mien Jahve na Ježiša? Áno alebo nie?“ To stačilo!

Porozumeli ste tomu? Chcel by som to zopakovať, aby ste tomu porozumeli. Nevieť predsa, kto tu je.

Vzťahuje sa sedem vykupiteľských mien Jahve aj na Ježiša? Áno alebo nie? Nemohol na túto otázku odpovedať. Ak by povedal „Áno“, tak by sa Jahve-jireh postaral o obeť. Ak bol On Jahve-jireh, tak bol aj Jahve-rafa (= Pán uzdravuje).

Dobre počúvajte. Chcel by som, aby tomu kazatelia porozumeli. Chápete, čo myslím? Jahve-jireh, Jahve-rafa... poznáte ich? Dobre.

Ak by povedal, že to nebol On, tak nemohol byť ani Jahve-rafa. Ak bol Jahve-jireh, tak musel byť aj Jahve-rafa. Nemôžeme to jedno od druhého oddeliť. Ak On nie je Jahve, náš Uzdravovateľ, tak nie je ani Jahve, náš Záchranca. To stačilo, nedokázal na to odpovedať. Nedokázal na to odpovedať. Rozumiete tomu? On nemohol to jedno zaprieť a to druhé prijať, pretože sú neoddeliteľné. Ak On ešte stále je Jahve-Záchranca, tak bol Syn Boží, a potom je aj Jahve, Uzdravovateľ – ten istý včera, dnes a naveky.

Ó, ten baptistický kazateľ zúrili. Skákal hore-dolu a povedal: „Pustite ma dopredu.“ A kázal o vzkriesení. Neveril v zázraky, ktoré Ježiš konal, ale ich posunul do tisícročného kráľovstva a držal campbelitské kázanie.

Ja som baptista. Viem, čomu baptisti veria. Bol v takej ťažkej situácii, že sa z toho viac nedokázal vyvliecť. A keď potom už nevedel nič ďalšie povedať, šiel ku kazateľovi, udrhel ho rukou po ústach a museli ho od neho odtiahnuť preč.

A potom čo sa toto stalo, báli sa vzbury, a tak zakročila polícia. Povedal: „Ukážte mi, ako uzdravovateľ uzdravuje. Privedte toho uzdravovateľa. Nech mi ukáže, ako to činí.“

Brat Bosworth povedal: „Brat Branham netvrdí, že môže ľudí uzdravovať.“

Brat Bosworth ma spozoroval. Povedal: „Viem, že je tu, ale nechce sa s ľuďmi hádať. Ale mohol by prísť a rozpustiť zhromaždenie.“ Pretože pán Best už debatu prehral, pretože nedokázal odpovedať na otázku, vzal mu moderátor diskusie úplne slovo a udelil ho pánovi Bosworthovi. Títo muži sa nezaujímalí o žiadny určitý smer viery. Oni zložili prísahu.

Môj brat Howard sedel vedľa mňa a mojej ženy, a keď som sa chystal postaviť sa, povedal Howard, môj brat: „Zostaň sedieť.“

Povedal som: „Sedím predsa.“

O malú chvíľu som začul ten istý šum, ako vtedy v korune stromu. Pozrel som sa hore – On tam bol a povedal: „Postav sa na svoje nohy.“

Boh je veľký v boji. Mali by ste Ho prežiť, keď je v Afrike, Indii alebo niekde inde vyzvaný, aby sa preukázal. Mali by ste vidieť, ako ľudia omdlievajú a viac sa nemôžu pohnúť a ako tam šamani stoja neschopní niečo urobiť. On je Boh.

Tak som vstal. Moja žena povedala môjmu bratovi: „Pozri na jeho tvár! Nechaj ho tak!“

Mnoho usporiadateľov mi pripravilo cestu až dolu, pretože chudobní ľudia, matky s malými deťmi a podobne, sa ma chceli dotknúť. Bolo mi to ľúto, pretože tiež mám deti. Možno si mysleli, že im to pomôže.

Keď som prišiel na pódium, šiel som k pánu Bestovi, podal som mu ruku a povedal som: „Dobrý deň, pán Best.“

Povedal: „Pán Branham, ako človeka vás obdivujem, ale verím, že učiteľsky ste prevrátený.“

Odpovedal som: „To isté cítim aj ja.“ Potom som povedal: „Tvoja poznámka ma prekvapila, brat Best, keď si povedal: ‘Uzdravovateľ by mal prísť a ukázať nám to. Chceme vidieť, ako niečo učiní.’“ Pokračoval som: „Brat Best, nechápeš, že je to ten istý duch, ktorý spočíval na farizejoch, keď povedali: ‘Ak si Syn Boží, tak zostúp z kríža.’“

Zakryli mu tvár, udierali ho palicou po hlave a pýtali sa ho: 'Ak si prorok, tak nám povedz, kto ťa udrel.' Nepoznávaš, že je to duch diabla, brat Best? Nebol to diabol, ktorý Ježišovi povedal: 'Ak si Syn Boží, tak prikáž tomuto kameňu, aby sa stal chlebom.' Učíš zázrak, tak aby som ho videl!?' Také niečo Boh nečiní. On nepočúva diabla." A povedal som: „Snažíš sa vziať mnohým jedinú nádej.“

Povedal: „Baptisti takej veci neveria. Je len jeden druh ľudí, ktorí takému niečomu veria, a to sú jednoducho fanatici.“

Povedal som: „Prepáč, doktor Best, ja sám som baptista,“ a pokračoval som: „Chcel by som ti niečo ukázať.“ Povedal som: „Je tu najmenej 300 baptistických kazateľov a pastierov z tohto mesta. Prosím o to, aby sa teraz postavili ľudia z tohto mesta, ktorí sú členovia baptistickej cirkvi a na základe lekárskeho potvrdenia môžu preukázať, že počas posledných ôsmich dní, počas ktorých som tu, boli Ježišom Kristom uzdravení a môžu prísť na toto pódium a priniesť lekárom vystavené potvrdenie, aby preukázali svoje uzdravenie.“ A tristo ich povstalo! Povedal som: „Nie je to ten ľud, ale slepí vodcovia.“

Povedal som: „Môj Pane, nedokážem uzdraviť nikoho.“ Potom som sa ho spýtal: „Veríš, že je tvoja služba Bohom inšpirovaná?“

Odpovedal: „Áno.“

Povedal som: „Toto je od Boha.“ Pokračoval som: „Nedokážem uzdraviť žiadneho človeka. Ale ak máme diskutovať o tom, čo som povedal o Svätom Duchu, že je Uzdravovateľ, tak nemám proti tebe žiadnu šancu. Ty si študoval a si múdry. Ja nemám žiadne vzdelanie, ale mám Niekoho, kto potvrdzuje, čo hovorím.“ Povedal som: „Ak je spochybnené moje slovo, tak je spochybnené Božie Slovo. Pretože ja vám hovorím len to, čo On zaslúbil.“ Vďaka buď Bohu, že On sám sa stará o Svoje Slovo.

A približne v tom čase On zostúpil. Niektorí ľudia omdleli. Počas modlitebnej rady nebolo dovolené fotografovať. Ale pán Best objednal fotografa, ktorý mal pre neho nasnímať 6 jeho fotografií.

Poznamenal: „Pôjdem tam, vezmem toho starého Boswortha, stiahnem z neho kožu a pripevním si ju ako spomienku na Božie uzdravovanie v tomto čase na dvere mojej kancelárie.“

Už to ukazovalo, že tento muž nebol vo svojom srdci správny. Krátko pred stretnutím sa takto obrátil k pánovi Bosworthovi a priložil päst' k jeho nosu a povedal: „Teraz ma odfotografuj.“ Potom vzal svoju ruku takto a zase povedal: „Teraz ma odfotografuj.“ Takto nasníмали 6 fotografií, ktoré chcel zverejniť vo svojom časopise.

Brat Bosworth tam len pokorne stál a nechal ich fotografovať.

Keď zostúpil Anjel, mal fotograf svoj fotoaparát pripravený a nasnímal záber. Keď zostúpil a ľudia kričali, povedal som: „Nepotrebujem nič viac povedať. On hovorí za mňa.“ Potom som šiel domov. Policajt mi pomohol dostať sa k autu.

Fotografi tiež odišli, keď nasníмали zábery. Jeden z nich bol žid a jeden katolík. Obaja pracovali pre Štúdio Douglas v meste Houston v Texase, obaja patrili k rovnakému združeniu. Šli do štúdia a povedali: „Mali by sme fotografie pre pána Besta radšej hneď vyvolať, chce ich zajtra mať.“

Žid, pán Ayers, šiel hore a ľahol si. Druhý muž vložil zábery do chemikálií, vyšiel von a fajčil cigaretu. Pri tom si myslel: „Ak by bol tento muž katolík, mohol by mať pravdu.“ Povedal si: „Možno ju predsa má. Jeho predkovia boli katolíci, a preto by mohol mať pravdu. Ale nemôže mať pravdu a byť protestant.“ Potom šiel znova dnu. Deň predtým o mne v časopise napísal hrozný článok. Vytiahol fotografiu z vývojky: prvú, druhú, tretiu, štvrtú, piatu, šiestu... žiadna sa nevydarila. Boh nedopustil, aby vznikla snímka, na ktorej niekto tomuto starému posvätenému mužovi drží päť pri tvári. Potom vytiahol siedmu fotografiu a na nej bol Anjel-svetlo. Muž dostal srdcový záchvat a padol na zem.

O dva alebo tri dni neskôr leteli negatívy o jedenástej večer do Washingtonu, a potom ich zaslali späť. George J. Lacy, šéf FBI pre odtlačky prstov a dokumenty preskúmal, či na negatívoch nebolo niečo retušované alebo či neboli dvakrát osvetlené alebo či sa s nimi inak nemanipulovalo. Po troch dňoch nás zvolal. Bolo tam prítomných asi 200 ľudí – reportéri z novín a z rôznych časopisov. Postavil sa a povedal: „Ktorý z vás sa volá Branham?“

Odpovedal som: „Ja.“

Povedal: „Poďte, prosím, sem.“ Mal ryšavé vlasy až do tváre a povedal: „Postavte sa sem.“

Odpovedal som: „Áno, pane.“

Povedal: „Pán Branham, bol som jedným z vašich kritikov. Hovoril som si, že je to psychológia. Ale počúvajte, reverend Branham, mechanické oko fotoaparátu nedokáže zachytiť psychológiu. Svetlo svietilo na šošovku.“ Povedal: „Jedného dňa budú túto fotografiu predávať v 10-centových obchodoch – ale nie, kým žijete. To by Boh nedopustil.“ Potom povedal: Ak tu už viac nebudete, tak Cirkev pozná,

čo bol toto za čas, cez ktorý prešli. Tak to bolo vždy.“ A dodal: „Ja sám som katolík, ale spomínam si na históriu Jany z Arku, ktorá videla videnia, a moja cirkev ju upálila na hranici ako bosorku. Dlhो po jej smrti zistili, že bola svätá. Vtedy bolo už príliš neskoro. Tak to bolo v celom Svätom Písme.“ Pokračoval: „Jedného dňa aj vy zomriete.“

Odpovedal som: „Chválu buď Bohu, som pripravený.“

Potom povedal: „Prepáčte, že som bol vašim kritikom“ a dal mi negatív.

Povedal som: „Ten nepatrí mne, ale štúdiu.“

Povedal: „Pán Branham, tento negatív je hoden desaťtisíce dolárov. Je to jediná vedecky potvrdená fotografia nadprirodzenej bytosti.“

Na to som povedal: „Nevezmem si ju. Ak ma Ježiš tak miluje, že kvôli vášmu výroku zostúpil a po prvýkrát v celých svetových dejinách sa nechal so mnou odfotografovať, kto som ja, aby som túto fotografiu predával a zarábala na nej?“

„Tak rád dám svoje vyhlásenie k autorskému právu, tak aby ju nikto bez vášho súhlasu nemohol predávať.“ A napísal a podpísal to. Štúdio Douglas si to vzalo.

Bratia a sestry, sme ľudia a musíme zomrieť, ale Duch Boží, ktorý je medzi nami, je ten istý Boh, s ktorým sa stretol Mojžiš v púšti a ktorý bol v Ježišovi Kristovi, keď bol na zemi. Jeho život dokazuje, že to bol ten istý Duch. On koná to isté. Je to Kristovo zaslúbenie. Neexistuje žiadne miesto, kde by to mohlo skončiť.

Dobre ma ešte raz počúvajte, a potom prídem k záveru. Pozrite, na svete sú len tri skupiny ľudí: potomkovia Sema, Chama a Jafeta. Z nich po potope povstalo celé ľudstvo. Veríte tomu? Krajiny, v ktorých žijeme, zmenili našu farbu: čierna, biela, hnedá, žltá a akákoľvek iná. Nemá to nič spoločné s naším pôvodom. Pochádzame z týchto troch synov. Existujú Židia, pohania a samaritáni.

Všimli ste si, že Peter, ktorý mal kľúče od nebeského kráľovstva, v deň Letníc otvoril dvere pre Židov? Filip kázal Samaritánom. Svätý Duch ešte na žiadneho nezostúpil. Preto poslal pre Petra. Ten prišiel, položil na nich ruky a Svätý Duch na nich zostúpil. V dome pohana Kornélia padol Svätý Duch na nich, ešte keď Peter hovoril. A tak to šlo ďalej. Existujú tieto tri rasy. Samaritáni sú predsa poloviční Židia a poloviční pohania. História poznáte.

Samaritáni a Židia Mesiáša očakávali, pohania nie. My, pohania, sme na Mesiáša nečakali. Ale viete, ako sa On dal poznať, keď prišiel

náš čas? „Ty si Šimon, syn Jonáša.“ Poznal ich myšlienky, aj Filipove a Natanaelove. Natanaelovi povedal: „...keď si sedel pri figovníku, tak som ťa videl.“

„Ty si Syn Boží.“

Ctení židovskí kňazi hovorili: „On je veštec.“

Ježiš povedal: „Odpúšťam vám. Hovoríte proti Synovi človeka, ale raz, v časovom období pohanov, keď príde Svätý Duch a bude konať to isté, potom slovo proti nemu nebude odpustené, ani v tomto, ani v budúcom svete.“

Nevidíte, ako je Kristus odmietaný? To je dôvod, prečo sú atómové bomby pripravené zničiť svet. Oni odmietajú Krista tak, ako Židia vtedy.

Vtedy On šiel aj k Samaritánom. Musel Svoju cestu ísť aj cez Samáriu. Prečo? Pretože oni na Mesiáša čakali. Im sa zjavil rovnakým spôsobom ako Židom. Oni mu verili.

Prorok povedal: „PRÍDE DEŇ ... NEBUDE TO DEŇ ANI TO NEBUDE NOC, ALE STANE SA, ŽE V ČAS VEČERA BUDE SVETLO.“

Slnko svietilo na ľudí na východe. Ono predsa na východe vychádza. Potom ide okolo zeme. To isté Slnko, ktoré na východe vychádza, zapadá na západe. Ľudia na východe, Židia, to videli, verili tomu, niektorí to odmietli. Civilizácia prešla na západ. Teraz sa východ a západ stretli. Mali sme deň, pochmúrny deň ako tento, a v ňom práve toľko svetla, aby mohla byť založená organizácia, aby mohlo byť vaše meno zapísané do knihy a aby ste mohli veriť v Krista ako nášho Spasiteľa. K tomu to svetlo stačilo. Ale prorok povedal: „V čase večera bude svetlo.“

Ten istý Syn, ten istý Svätý Duch, ktorý bol v Kristu, učinil to isté, čo vy vidíte teraz sa diať. Vy, ľudia a bratia, skúmajte Písmo. Preskúmajte dejiny. Odvtedy sa to až dodnes nikdy nestalo. Sme v čase večera. Kolík z vás vedia, že Pán stojí pred dverami? Boh zjavuje pohanom, že Jeho Mesiáš žije a ešte stále je ten istý. Je to to isté poznávacie znamenie, dejú sa rovnaké skutky, aby bolo dokázané, že On je ten istý. Zabili Ho a položili do hrobu. Ale On povstal a žije naveky. On nie je „Ja som bol“ ale „Ja som“ – Ježiš Kristus, ten istý včera, dnes a naveky.

****

Ak máte záujem dostávať literatúru na rôzne biblické témy,
môžete nám napísať na túto adresu:

Slobodná ľudová misia, I. Krasku 18, Trnava, 917 05

internet: www.misia.sk

email: info@misia.sk

☎ 033 5342 991, 0905 414 701

***

Naše internetové vysielania môžete sledovať
každý prvý víkend v mesiaci

v sobotu večer o 19:30 a v nedeľu ráno o 10:00
na stránkach **www.misia.sk**

Kázania môžete naživo počúvať v 13 rôznych jazykoch po celom svete.

Zhromaždenia v Zürichu sú dostupné na internete
posledný víkend každého mesiaca o 14:00 v nemčine a vo francúzštine.

Ďalšie kázania v češtine nájdete na stránkach **[youtube.com](https://www.youtube.com)**
pod názvom **svobodnalidovamisie**

***

WB 1960-02-10

SVEDECTVO

SK